

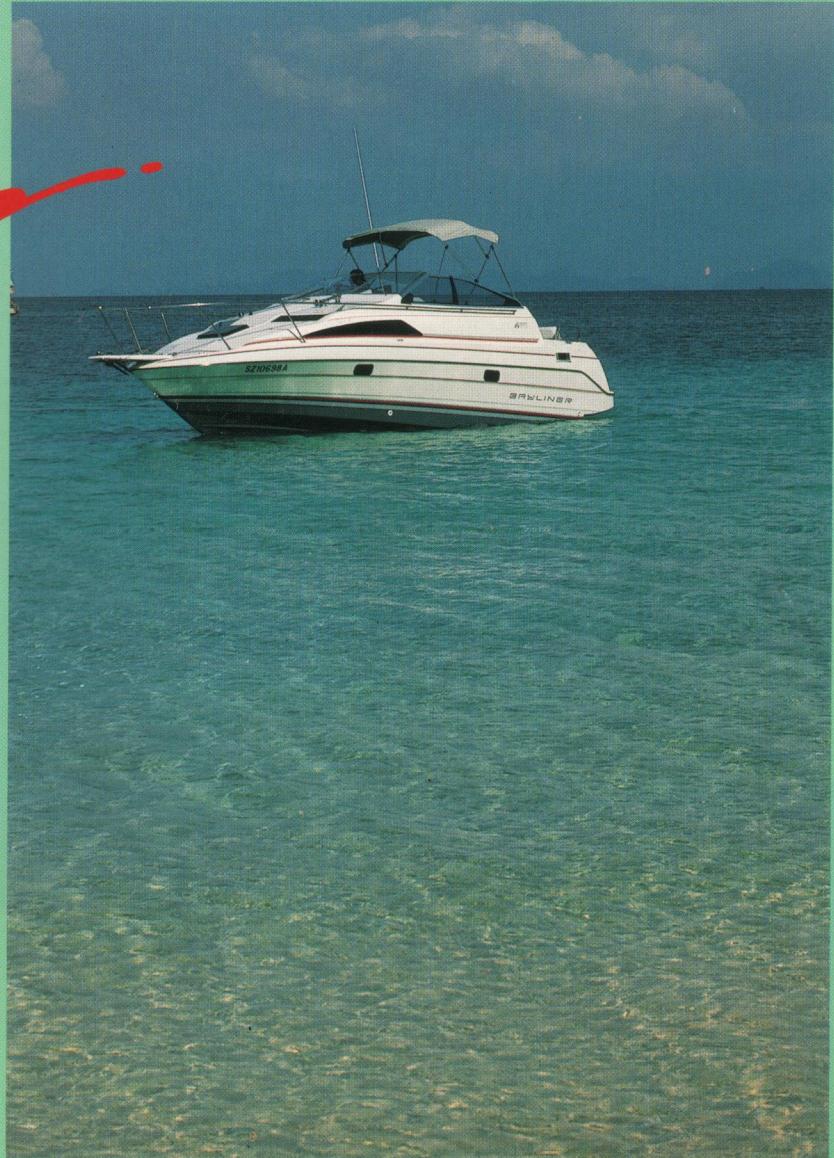

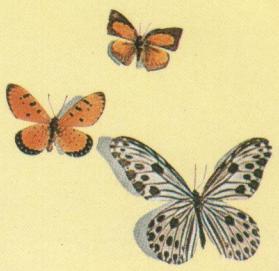

ทะเล...ฝ่าคลื่น...

สุดขอบฟ้าของกระบี่มารีฟ

โดย....พี.พี.เล

พระอาทิตย์ขึ้นกลางทะเล

sunrise

อ่าวหุ้ย ยามบ่าย

นี่เป็นเรืออีกแบบหนึ่งของ
บริษัทกรุงบีมารีน

เรือธิตาวดี

ในยุคสมัยที่อาณัต์ไรกับบ้านเมืองไม่ได้แต่เมื่อสูงและ华丽ฝ่ายต่างตกลงกันได้ว่าใครจะไปไครจะอยู่เราเองถึงแม้ไม่ต้องตกลงว่าจะอยู่จะไปอะไรกับใครก็ตามต่างอดนึกถึง华丽ลิ่ง华丽อย่างรอบญาหังที่เกิดขึ้นโดยฉบับพลันและก็จากไปอย่างฉบับพลันไม่ได้

หวานให้คิดถึงไปว่า คนแพ้ย้อมมีแต่ความสูญเสีย ปวดร้าวความอนางร้อนใจ คนชนะเล่า... รออยู่ที่สุดใส่ลุกในใจที่เต็มเปี่ยม มันยั่งยืนถาวรแค่ไหนกัน เพราะตราชได้ในโลก วุ่นจักรยังคงอยู่ ผู้ชนะย่อมมีสิทธิเปลี่ยนเรียนเช่นกัน

กรึ๊ง...กรึ๊ง...กรึ๊ง....

สวัสดิค่ะ...เรียบร้อยไข่ม้ายคุ...ขอบคุณค่ะ

สามประโยคเท่านั้น หลังจากที่ได้รับโทรศัพท์ เรายาด้วยเชื่อมจากกรุงเทพฯ เมืองพัช้อมร (ยังมีอีกหลายคันคิดแบบนี้) จุดมุ่งหมายคือการลงเรือ "ธิตาวดี" ของบริษัท กระเบน้ำรีนที่ท่าเรือจังหวัดภูเก็ตราเว 2 ทุ่ม

ครีน ครีน ครีน
เสียงเครื่องยนต์ของเรือทำให้เราตื่นขึ้นมาอย่างงุนงงมองนาฬิกาตีสี่กว่าแล้ว ด้วยสัญชาตญาณ รับลูกขึ้นอาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็ว ไม่ยกอะไรที่จะหากางขึ้นไปบนดาดฟ้าเรือกล้องเป็นอาวุธอย่างดีที่จะติดตัวอยู่เสมอ ไฟฝันมานานแล้วที่จะเห็นพระอาทิตย์ขึ้น พุดมาถึงตรัชนี华丽ๆ คนอาจจะนึกหมั่นໄสคุณ— อาจไร้ระ ไม่เคย

เห็นพระอาทิตย์ขึ้น เกิดมาเป็นผู้เป็นคนกับเขากันแล้วทำไม่ไม่เคยเห็นเลยหรือขึ้น จะมาทำเป็นโรมแรมติดคอกอย่างโน้นอย่างนี้ไม่ใช่หรือคนครับ ไอ้พระอาทิตย์ขึ้นนะเห็นมากมาก นละอาจจะเห็นมากกว่าใคร ๆ ด้วยชาไป ไอ้ความที่กระผมเป็นคนอกบ้านเอีย...บ้านนอก อาย่าเพิ่งอ่านยังนอนกลับไปนะครับ อาจจะงักบคำลงท้าย เดียวค่ะ เดียวครับ เดียวกระผม คือมันเป็นได้ทั้งสองอย่าง

ในเวลาที่ต้องปั่นดันฉบับล่อง มันค่อนข้างเพี้ยนกับตัวเองมานานแล้ว แก้ยังไงก็ไม่หาย ใครมียาดีพินอก ก็อกกดต่อด้วยละกัน นิ่งกว่าอาบบุญกับเพื่อนร่วมชะตากรรมในยุคที่เอดล์เพื่องฟูเป็นที่สุด อ้าวใหญ่องอกนอกกะเลไปเลย ก็เพียงอย่างจะบอกว่าไม่เคยเห็นพระอาทิตย์ขึ้นกลางทางเลเท่านั้นแหล่

คิดแล้วน่าขำนะ สมัยที่การจราจรสมบูรณ์ทันสมัย ใครคิดอย่างจะไปอยู่ตรงไหนก็ได้ดังใจ เราเองล่ะ เมื่อวานยังอยู่กรุงเทพมหานครรอมรัตนโกสินทร์ฯ เมืองที่เต็มไปด้วยรถราผู้คน เด็มไปด้วยคันวันพิช แต่.... แต่ตอนนี้เรืออยู่กลางทางเล กลางธรรมชาติที่เงียบสงบ ปราศจากมลพิชได้ฯ ไม่มีเสียงงหวิดของจราจรที่ใบกรดให้แล่นผ่านไปตามเลน ไม่มีเสียงบิดของบรรดาเหล่าแมงกะไชค์ที่คอยดึงท่าจะแล่นออกห้าง ๆ ที่ตัวเองเพิ่งจะเบรกเพราะสัญญาณไฟแดง

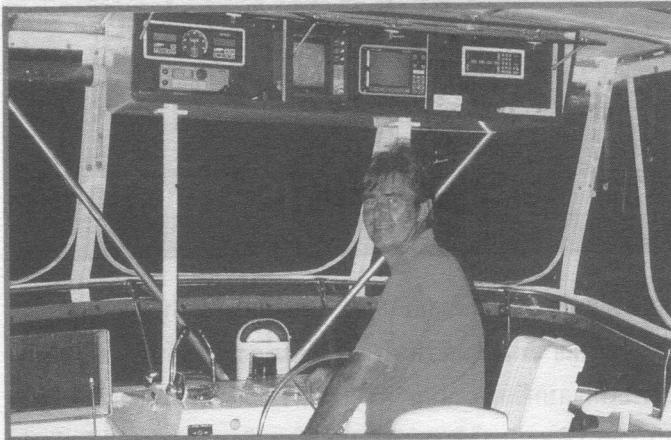
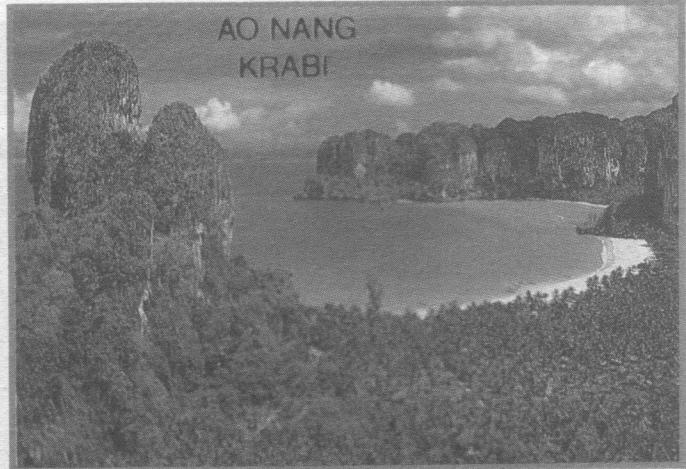
มันจะเป็นไปได้มั้ยถ้าอีก

KATA-KARON
PHUKET

AO NANG
KRABI

คนนี้แหล่ ! อริค

หน่อยบ้านเมืองเจริญขึ้นมาก กว่านี้ มันจะลุกมาเรอาสัญญาณไฟเขียวไฟแดงมาตั้งกลางทะเลมองไปทางไหนก็เห็นเรืออิดเป็นพีด ติดสามแยกบ้าง สี่แยกบ้าง จراجต้องว่าไน้ำมาน่ากลัวดให้เรือแล่นกลางทะเล เรื่อมาก-มายจอดเรียงกันเพราการ จราจรสทางน้ำหนาแน่น มีเรือมากกว่าหกเหลช่องพอกๆ กับทางนักที่มีรถมากกว่าถนนไม่อยากนึกภาพเลย บอกตรงๆ ว่าให้นักนักไม่ออกร

ความมีด้มดค่อยใจหาย ความสว่างเริ่มเข้ามาแทนที่ เราพอจะจับภาพได้ว่าตรงไหนเป็นท้องฟ้า ตรงไหนเป็นเมฆหมอกตรงไหนเป็นเว็บที่ตัดกับขอบฟ้า พอดี อีกทั้งกลางทะเลที่ดูเหมือนเป็นก้อนของความมีดจากๆ หรือเป็นเขาตะคุ่มๆ

กู้ดมอร์นิ่ง....มิส กู้ดมอร์นิ่ง

นั่นเป็นคำทักทายและตอบสวัสดีตอนเช้าของเรากับปันหนุ่มชาวมะริกันที่มีนามว่า “อริค” อริคแกเป็นหนุ่มใหญ่ใจดีรอยยิ้มจะปราภูให้เห็นบนใบหน้าอยู่เสมอ พอดีงอธิคแล้วแกน่ารักมากในสายตาเรา เพราะแกขอบอกช่วนคุยก็ ไอ้เรากพยักเพดิตามเรื่องตามรา รู้บ้างไม่รู้บ้าง แมม!! ก็สโนล์สำเนียงมะริกันของพีแกน่ำใจจะไปพังออก ลำพังสำเนียงอังกฤษธรรมด้า ก็จะแย่อยู่แล้วเวลาแกลปีคามา คิดดูนะเก็บเป็นเรื่องเลยก็มีอยู่ครั้งหนึ่ง วันแรกของการเดินทางนี่แหล่ะ ตอนนั้นบ่ายมากแล้ว เรือทอดสมออยู่ที่เกาะบีด บรรดาักด้าน้ำก็ไปดำเนินプログラムโปรแกรม เราหนึ่งอยู่คนเดียวไม่รู้จะทำอะไร ดำเนินก็ดำเนินเขามาไม่เป็น จะว่ายน้ำเล่นก็เขียวเขียกเป็น ไอ้มือโลน (โดดเดี่ยวผู้น่ารัก) ก็เลยขึ้นไปบน

ดาดฟ้าเปิดเพลงฟัง ... เพราะฉะนั้นจึงรักกัน เช่นนี้....

เสียงเพลงของพีจุ้ยคร่าว ครวญอยู่เป็นเพื่อน ทำมกายนความเสียสละ ซึ่งเป็นลิ่งที่เราประณานาอย่างแรงกล้าของการเดินทางครั้งนี้ อย่างกับลิโอลแกนลินค้ายนิดหนึ่งที่เราเคยได้ยิน “ก็โลกทั้งโลกเป็นของเราแล้วนี่” แบบนี้เลยความรู้สึกของเรานา ตอนนั้น ก็กำลังปล่อยอารมณ์เพลินมาก อริคก็โผล่ขึ้นมาบนดาดฟ้า เห็นเรานั่งเหม่ออยู่คนเดียวเลยเข้ามามาคุยด้วย ลักษณะก็ตามเราว่า “Have You Sex?” เรายังอึ... เพราะไม่รู้ว่าจะตอบ แกอย่างไร อริคแกคงต้องการค้ำด้อมเลยตามซ้าอีก ความโกรธเริ่มทวีขึ้นพร้อมกับความรู้สึกที่ไม่ดี เราหันหน้าหนีไม่อยากคุยด้วย แกก็ถามอีกครั้งว่า you have a headache. อ้อ..No.,

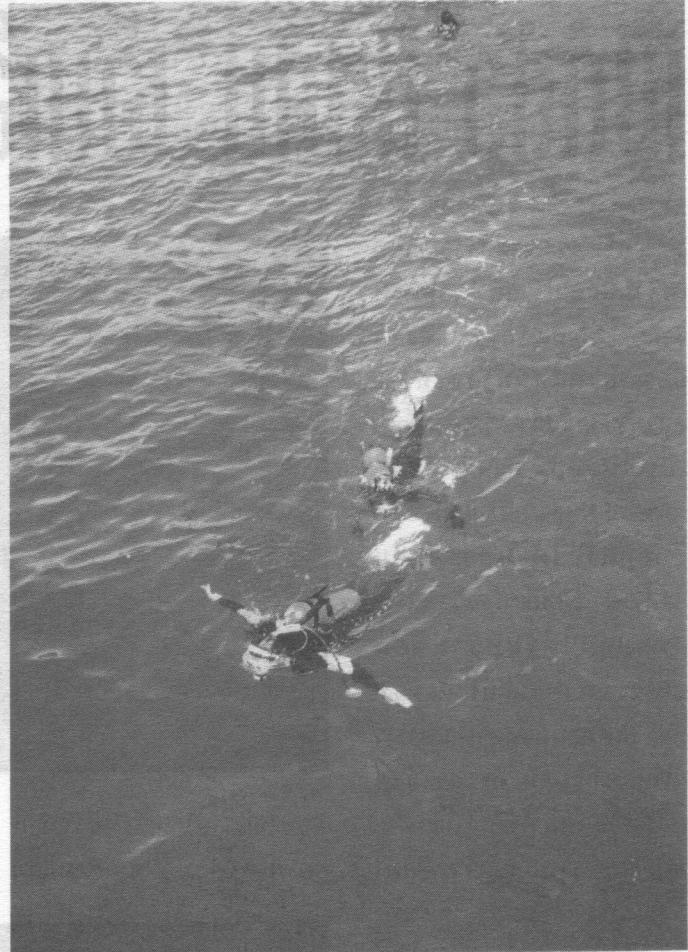
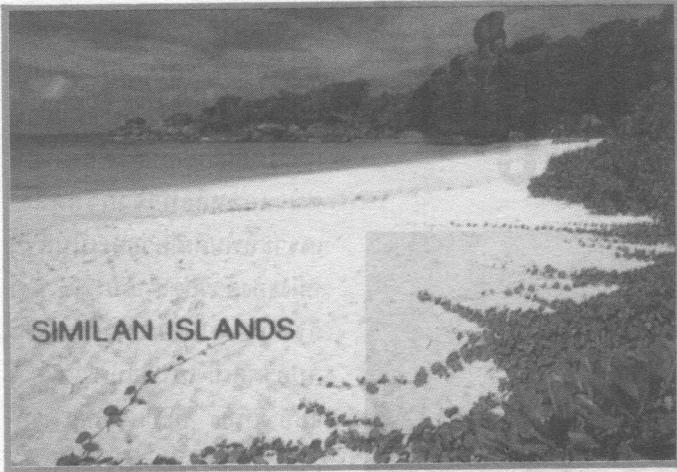
เราสองบอกตนเข่าตัวเองด้วยชาดใหญ่ รับสั่งยิ่งให้อริค เพราะกลัวแกับพิรุดได้ อริคจะอธิค เก็บไปแล้วมายลั่ พิโธพิถัง ไอ้มือกี ถามเราว่าคุณป่วยหรือเปล่า (Have you sick?) หรอกเหรอ ใจจะไปรู้ลั่ ก็ชิค (sick) ของ อริคจะมันเป็นเชิ๊กซ์ (SEX) ของเรานี่หว่า เนี่ย...เขากลับอก มากันตายก็จะอะนะเวลาฟังไม่ได้ศัพท์จริงๆ แล้วเราฟังได้ศัพท์นั่ แต่มันคลุมค่าต่างหาก

วิกรรมของอริคนี่ไม่หมด ช้ำๆ หรอกนน nokจากจะพูดค่าเพียงๆ ให้เราต้องคิดหนัก แล้ว แกยังชอบเจ้าก็เจ้าการให้เราถ่ายรูป เกาะนี้สวยงามถ่ายหรือยังตรงนั้นล่ะถ่ายแล้ว ไม่มั้ย นี่ล่ะและนี่ล่ะ ไอย...สารพัดจะ บรรยาย บอกแล้วแกน่ารักมาก เลียดาย...เมีย ลูก 4 แล้วจ้า.....

ความเปลกใหม่และน่า ดีนเด้นของการเดินทางครั้งนี้

นักดำน้ำกำลังจะดำลงใต้ทะเล

คุณสุวัฒน์ ครุสันด่าน้ำ กำลังชี้ทางให้เรือจอด เพื่อดำเนินการรับ

สำหรับเรารักก่อนย่างหนึ่งก็คือการ
ที่ได้วรจักกับกลุ่มนักดำเนินฯ ได้ฟัง
พากนีเล่าถึงได้น้ำ ความสวยงาม
ของประการัง การเคลื่อนไหวของ
ลิ่มมีชีวิต ได้ทะเลข หลาຍลิ่งหลาย
อย่างที่พากผาได้สัมผัสเมื่อดำเนินฯ
ลงไปแต่ละครั้ง รู้สึกอิจฉานิดๆ
 เพราะขนาดเราไม่มีความรู้เรื่อง
 การดำเนินฯ เลย แต่เมื่อถูกอาจารย์
 สอนการดำเนินฯ ได้ช่วยสอนให้
 เรายังได้ดำเนินฯแบบไม่ลึก ซึ่งก็พอที่
 จะทำให้เราได้เห็นความสวย-
 งามของลัตต์ และพีช ได้น้ำว่า
 มันดงามเพียงใด จริงอย่างที่
 หลายคนเล่า นี่ขนาดตรงที่เรา
 ดำเนินต้นนะ และที่เขายังไม่ดำเนิน
 ที่ลึกๆ นั้นมันจะยิ่งสวยเพียงไร
 แต่แค่นี่เราก็รู้สึกว่ามันน่าประ-
 กับใจมากเลย ลงลัยต้องหาเวลา
 ไปเรียนดำเนินฯแล้ว

อ่านมาถึงตรงนี้ ถ้าใคร
 รู้ดัวว่าเชย เมื่อเรานำที่ไม่รู้ว่า
 เขามีโรงเรียนสอนการดำเนินฯ-

ใน ก้อนให้ตัดออกดังนี้
คุณสมบัติของผู้ที่จะเรียนด้านน้ำ
จะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 12 ปี ไม่
จำกัดเพศ ต้องมีสุขภาพดี ไม่เป็น
โรคหิดหอบ โรคความดัน โรค
เกี่ยวกับหัวใจและระบบหายใจ
และสำคัญที่สุดต้องว่ายน้ำเป็น
ส่วนหลักสูตรกีฬาแบ่งเป็นภาค
ฤดูร้อนใช้เวลาเรียนประมาณ 15
ชม. ภาคปฏิบัติในสรรว่ายน้ำจะ
ใช้เวลาประมาณ 17 ชม. สุดท้าย
คือภาคทะเลประมาณ 2 วันอันนี้
แหล่งของจริง.

เมื่อจบการเรียนแล้ว ถ้า
สอบผ่านก็จะได้รับประกาศนีย-
บัตรและบัตรประจำตัวนักดำน้ำ
จากสถาบันดำน้ำสากลของโลก
NAUI (National Association
of Underwater Instructors) และ
ถ้าใครอยากรู้รายละเอียดมาก
กว่านี้ก็ติดต่อสอบถามได้ที่บริษัท
SEAFAN'S DIVERS โทร. 517-
9065-6

วันนั้นหลังจากที่มีการ
ดำเนินคดีประการรังที่เกาะบีดะเรสจ
แล้วก็ออกเรือไปยังอ่าวน้ำย
ความงามของหาดที่นี่ไม่แพ้ที่ใด
เลย น้ำใส ลิขงงะเดดูจะรับ
กันพอดีกับท้องฟ้า นี่แหล่ะนะ
ที่เล่าค่านี้ช่างดูมีอานุภาพเลีย
เหลือเกิน ยามใดเห็นร้อยร้อย
ก้าวแท้ผู้คนจึงหวนหาเครื่องยาก
มาพักผ่อน

หลายคนเห็นอยู่อ่อนจาก
การดำเนินดุลสิ้นได้ทักษะเล^ล
คินนั่นเราพากเรื่องอดทนอนกันที่
เกาเพพิ ใครที่รู้ดัวว่าบัย ไหว้ก็
พากันขึ้นฟังชื่อบึงที่ตลาดพิพิ
(ขอเรียกว่าตลาดพิพิลักษณ์ เพราะ
มันคึกคักมากยามค่ำคืนนี้ ไม่รู้
ว่าจะใช้คำใดที่จะมองภาพได้
ชัดกว่านี้อีกแล้ว) เราเองก็อดที่
จะไปกับเขานะไม่ได้เหมือนกัน
อุตสาห์เอาหัวไปให้แม่ค้า
เค้าได้แหหารกรรมมาลิบกว่าง
จะเข้าร้านไหนก็ต้องรับบอก

แม่ค้าก่อถนนเลียบว่าขยะราษฎร์
นะ ไม่อย่างนั้นมีหวังเลือดหมด
ตัวเนื้อหลดเป็นชิ้น ๆ

เดินตัวเบา กลับขึ้นเรือ
คืนนี้คงนอนหลับผันตี ก่อนนอน
ขอเก็บภาพความสุข ความทรงจำ
ความรักสืบต้า ไว้ในใจ

หลายท่านอาจารย์ชัยยง
เลิกน้อยเมื่อถ่ายทอดสด-
ท้าย ว่าผู้เขียนพยายามจะบอก
อะไร เขียนเรื่องนี้ขึ้นมาทำไว
ເກ้าเป็นว่าอย่างให้ท่านได้อ่าน
เรื่องนี้แบบไม่ต้องมานั่งคิดให้
ซึ่เรียงใหม่ก็คงดูหมายในเปียงยาง
ว่าทำไว้มันถูกคิดเลข ได้ละกัน

ก่อนจาก ใครที่อยากร่วมช่วยเหลือแบบส่วนตัว แบบเป็นสัดส่วน แบบເເຄີຍແຕ່ໄຈຕົວ
ເອງ ลอง ໂທຣ.ປະກາດຄຸນຍິງ-
ຍຸທົດ ທີ່ບໍລິຫັກ ກະບົນມາຮັນດູ
ຄຸນອາຈະໄດ້ໄວເດືອຍທີ່ໄມ່ເຄຍ
ຄິດມາກ່ອນແລ້ຍກີໄດ້ ເມວຣໂທຣ.
ສັບຖິ່ນ 294-2266, 294-2277